

Predmet C-723/22

Zahtjev za prethodnu odluku

Datum podnošenja:

24. studenoga 2022.

Sud koji je uputio zahtjev:

Oberlandesgericht München (Njemačka)

Datum odluke kojom se upućuje zahtjev:

24. studenoga 2022.

Žalitelj:

Citadines Betriebs GmbH

Druga stranka u žalbenom postupku:

MPLC Deutschland GmbH

**OBERLANDESGERICHT MÜNCHEN (VISOKI ZEMALJSKI SUD U
MÜNCHENU, NJEMAČKA)**

[*omissis*]

RJEŠENJE

U postupku

MPLC Deutschland GmbH, [*omissis*] Wachenheim

– tužitelj i druga stranka u žalbenom postupku –

[*omissis*]

protiv

Citadines Betriebs GmbH, [*omissis*] Eschborn

– tuženika i žalitelja –

[*omissis*]

zbog povrede autorskog prava na „Wickie und die starken Männer, sezona 1. epizoda 3. (Der Donnergott)“

na temelju rasprave od 24. studenoga 2022., 29. građansko vijeće Oberlandesgerichta München (Visoki zemaljski sud u Münchenu) [*omissis*] 24. studenoga 2022.

riješilo je:

- I. Postupak se [*omissis*] prekida.
- II. U skladu s člankom 267. drugim stavkom UFEU-a, radi tumačenja
 - članka 3. stavka 1. Direktive 2001/29/EZ Europskog parlamenta i Vijeća od 22. svibnja 2001. o usklađivanju određenih aspekata autorskog i srodnih prava u informacijskom društvu (u daljnjem tekstu: Direktiva o informacijskom društvu)

Sudu Europske unije upućuje se sljedeće prethodno pitanje:

- treba li članak 3. stavak 1. Direktive o informacijskom društvu tumačiti na način da mu se protivi nacionalni propis ili praksa kojom se opskrba materijalnim uređajem za priopćavanje, kao što su televizijski uređaji u sobama za goste ili prostoru hotela namijenjenom za *fitness*, smatra priopćavanjem javnosti ako se signal za prijenos dodatno šalje na te uređaje razdjelnikom za kablsku televiziju u vlasništvu hotela, ali se to kablsko reemitiranje odvija zakonito na temelju licencije koju je hotel stekao?

Obrazloženje:

Stranke se pred sudom koji upućuje zahtjev spore o tome je li tuženik kao voditelj hotela povrijedio pravo za koje tužitelj tvrdi da je njegov nositelj i koje se odnosi na priopćavanje javnosti jedne epizode televizijske serije „Wickie und die starken Männer“ zbog toga što se ta epizoda, koju je emitirala javna televizijska kuća, prikazivala na televizijskim uređajima koje je tuženik stavio na raspolaganje u hotelskoj sobi i prostoru za *fitness* te na koje je tuženik zakonito, na temelju stečene licencije, slao signal za prijenos razdjelnikom za kablsku televiziju u vlasništvu hotela.

1. Pravni okvir

a. Pravo Unije

Dijelovi uvodnih izjava Direktive o informacijskom društvu glase kako slijedi:

(23) Ovom Direktivom trebalo bi se dodatno uskladiti pravo autora na priopćavanje javnosti. To bi se pravo trebalo tumačiti u širem smislu tako kao da ono obuhvaća svako priopćavanje javnosti koja nije prisutna na mjestu na kojem se priopćavanje obavlja. To pravo trebalo bi obuhvaćati svaki takav prijenos ili reemitiranje djela za javnost putem žice ili bežičnim putem, uključujući radiodifuzijsko emitiranje. To pravo ne bi trebalo obuhvaćati nikakve druge radnje.

(27) Samo opskrba materijalnim uređajem za priopćavanje nije sama po sebi priopćavanje u smislu ove Direktive.

(32) Ovom Direktivom predviđen je iscrpan popis iznimaka i ograničenja prava reproduciranja i prava priopćavanja javnosti. Neke se iznimke ili neka ograničenja primjenjuju samo na pravo reproduciranja, u odgovarajućim slučajevima. Ovaj popis uzima u obzir različite pravne tradicije u državama članicama, dok, u isto vrijeme, ima za cilj osiguravanje funkcioniranja unutarnjeg tržišta. Države članice trebale bi postići dosljednu primjenu tih iznimaka i ograničenja, koja će biti procijenjena prilikom preispitivanja provedbenog zakonodavstva u budućnosti.

Među ostalim, Direktivom o informacijskom društvu određuje se:

Članak 1.

Područje primjene

1. Ova se Direktiva odnosi na pravnu zaštitu autorskog i srodnih prava u okviru unutarnjeg tržišta, s posebnim naglaskom na informacijsko društvo.

Članak 3.

Pravo priopćavanja autorskog djela javnosti i pravo stavljanja drugih predmeta zaštite na raspolaganje javnosti

1. Države članice moraju predvidjeti autorima isključivo pravo davanja ovlaštenja ili zabrane za svako priopćavanje njihovih djela javnosti, žicom ili bežičnim putem, uključujući stavljanje njihovih djela na raspolaganje javnosti tako da im pripadnici javnosti mogu pristupiti s mjesta i u vrijeme koje sami odaberu.

b. Nacionalno pravo

Dijelovi članka 15. njemačkog Urheberrechtsgesetzes (Zakon o autorskom pravu, u daljnjem tekstu: UrhG) glase kako slijedi:

2. Autor ima još i isključivo pravo priopćavanja svojeg djela javnosti u nematerijalnom obliku (pravo priopćavanja javnosti). Pravo priopćavanja javnosti obuhvaća osobito:
 1. pravo prikazivanja, izvođenja i ponovnog prikazivanja (članak 19.);
 2. pravo stavljanja na raspolaganje javnosti (članak 19.a);
 3. pravo radiodifuzijskog emitiranja (članak 20.);
 4. pravo priopćavanja putem vizualnih i zvučnih medija (članak 21.);
 5. pravo priopćavanja radiodifuzijskog emitiranja i njegova stavljanja na raspolaganje javnosti (članak 22.).

Članak 20. UrhG-a glasi:

Pravo radiodifuzijskog emitiranja znači pravo stavljanja djela na raspolaganje javnosti radiodifuzijom zvuka, televizijskog, satelitskog ili kablenskog signala odnosno sličnim tehničkim sredstvima.

Među ostalim, člankom 20.b UrhG-a određuje se:

1. Pravo daljnjeg emitiranja (reemitiranje) radiodifuziranog djela u okviru programa koji se prenosi istodobno, nepromijenjeno i u cijelosti može istaknuti samo udruga za kolektivno ostvarivanje prava. To se ne primjenjuje u slučaju
 1. prava na djelo koje se emitira isključivo na internetu;
 2. prava koje ističe neka organizacija za radiodifuziju za potrebe vlastitog emitiranja.

Člankom 22. UrhG-a uređuje se:

Pravo priopćavanja radiodifuzijskog emitiranja i njegova stavljanja na raspolaganje javnosti znači pravo omogućavanja javnog radiodifuzijskog emitiranja i stavljanja na raspolaganje javnosti djela njegovim prikazivanjem na zaslonima, zvučnicima ili sličnim tehničkim uređajima. Po analogiji se primjenjuje članak 19. stavak 3.

2. Okolnosti glavnog postupka

- a. Tužitelj, koji je u skladu s njemačkim pravom neovisna udruga za kolektivno ostvarivanje prava usmjerena na ostvarivanje dobiti, zahtijeva prestanak povrede od tuženika, voditelja hotela, u vezi s priopćavanjem javnosti jedne epizode televizijske serije „Wickie und die starken Männer” radiodifuzijskim emitiranjem na televizijskim uređajima koje je tuženik postavio u sobama za goste i prostoru za *fitness* svojeg hotela u Münchenu ako se radiodifuzijski signal prenosi do televizijskih uređaja koaksijalnim ili podatkovnim kablovima.

Tužba se temelji na događaju od 17. studenoga 2019. u 6.20, kad su osoba X i tri druge osobe kao gosti u svojoj sobi, na televizoru koji im je hotel stavio na raspolaganje, gledale jednu epizodu serije koju je emitirala javna televizijska kuća. Osoba X zatim je gledala tu epizodu u hotelskom prostoru za *fitness*.

Tuženik nije uključio prijamnike, a prijenos televizijskog signala na uređaje odvijao se istodobno i u neizmijenjenom obliku preko razdjelnika za kablsku televiziju u vlasništvu hotela. Tuženik je za kablsko reemitiranje sklopio opsežne ugovore o licenciji s njemačkim udrugama za kolektivno ostvarivanje prava.

Tuženik smatra da je na temelju licencije za kablsko reemitiranje ovlašten svojim gostima na televizijskim uređajima u sobama i prostoru za *fitness* stavljati na raspolaganje sadržaje koji se emitiraju kao besplatni programi na javnoj televiziji.

S druge strane, tužitelj smatra da je tuženik u pogledu televizora postavljenih u sobama i televizijskog uređaja koji je stavio na raspolaganje u prostoru za *fitness* povrijedio autorsko pravo jer prijenosom signala razdjelnikom za kablsku televiziju u vlasništvu hotela zadire u pravo priopćavanja javnosti. Navodi da nije važna činjenica da je tuženik razjasnio pitanje prava na kablsko reemitiranje s udrugama za kolektivno ostvarivanje prava.

- b. Sud koji upućuje zahtjev sklon je tumačiti nacionalne odredbe članka 22. UrhG-a i članka 20.b stavka 1. UrhG-a u vezi s člankom 15. stavkom 2. točkama 3. i 5. UrhG-a kojima se prenosi članak 3. stavak 1. Direktive o informacijskom društvu na način da se, ako se tumači u skladu s Direktivom, sama opskrba prijamnicima, s obzirom na uvodnu izjavu 27., ne smatra priopćavanjem javnosti (vidjeti presudu Suda, ECLI:EU:C:2020:268, t. 35. – Stim i SAMI/Fleetmanager, ECLI:EU:C:2006:764, t. 46. – SGAE), ali da se u to pravo zadiralo prethodnim prijenosom signala na prijamnike preko razdjelnika za kablsku televiziju u vlasništvu hotela (presuda Suda, ECLI:EU:C:2006:764, t. 42. – SGAE – ECLI:EU:C:2016:379, t. 47. i 54. – Reha Training).

Pojam „priopćavanje javnosti” ujedinijuje dva kumulativna elementa, točnije „radnju priopćavanja” nekog djela i priopćavanje tog djela određenoj „javnosti” (presuda Suda, ECLI:EU:C:2017:218 – AKM; ECLI:EU:C:2018:634 – Renckhoff, ECLI:EU:C:2019:1111, t. 61. – Nederlands Uitgeversverbond). Korisnik ima nezaobilaznu ulogu i postoji namjernost njegove intervencije kada djeluje, i pritom je u potpunosti svjestan posljedica svojeg postupanja, kako bi omogućio svojim klijentima pristup zaštićenom djelu, i to osobito kada, kad ne bi bilo takvog djelovanja, ti klijenti ne bi mogli, ili ne bi mogli bez teškoća, uživati u emitiranom djelu (presuda Suda, EU:C:2012:140, t. 82. – SCF, ECLI:EU:C:2012:141, t. 31. – Phonographic Performance Ireland, ECLI:EU:C:2017:456, t. 26. – Stichting Brein).

Sama opskrba prijammnicima znatno se razlikuje od radnji priopćavanja kojima pružatelji usluga namjerno svojim klijentima prenose zaštićena djela, dodatno i svjesno odašiljući signal televizijskim ili radijskim prijammnicima koji su postavljeni u njihovim poslovnim prostorijama (presuda Suda, ECLI:EU:C:2020:268, t. 35. – Stim i SAMI/Fleetmanager, ECLI:EU:C:2016:379, t. 47. i 54. – Reha Training).

- c. Međutim, sud koji upućuje zahtjev u slučaju o kojem se odlučuje smatra da se pretpostavka „radnje priopćavanja” dovodi u pitanje na temelju navedenih načela time što se tuženikovo postupanje koje je premašivalo samu opskrbu prijammnicima odnosilo samo na daljnji prijenos televizijskog signala razdjelnikom za kablsku televiziju u vlasništvu hotela, za što je tuženik bio ovlašten na temelju nesporne licencije koju je dobio od udruga za kolektivno ostvarivanje prava. Budući da je priopćavanje javnosti u skladu s člankom 3. stavkom 1. Direktive o informacijskom društvu u nacionalnom pravu podijeljeno na pravo na temelju članka 20.b UrhG-a („reemitiranje”) i pravo na temelju članka 22. UrhG-a („priopćavanje radiodifuzijskog emitiranja”), čini se dvojbenim je li općenito opravdan zaključak o namjernom postupanju korisnika u vezi s „radnjom priopćavanja”, za koje je ovlašten na temelju licencije u skladu s člankom 20.b UrhG-a, odnosno u vezi s kablskim reemitiranjem u hotelu, ako se njegovo postupanje usto sastoji samo od opskrbe prijammnicima, koja ne sadržava elemente povrede prava.

Točno je da se na temelju članka 3. stavka 1. Direktive o informacijskom društvu zastupa stajalište da u načelu nije odlučujuća zakonitost ili protupravnost izvora u okviru radnje priopćavanja [*omissis*]. Međutim, to je problematično jer bi u ovom slučaju došlo do zasebnog iskorištavanja dvaju aspekata priopćavanja javnosti u skladu s člankom 3. stavkom 1. Direktive o informacijskom društvu u kontekstu potpunog usklađivanja prava iskorištavanja iz Direktive, u kojoj se utvrđuje i obvezujuća gornja granica stupnja zaštite (presuda Suda, ECLI:EU:C:2014:76, t. 37., 40. [*omissis*]).

Sud koji upućuje zahtjev smatra da je u slučaju o kojem se odlučuje ispunjen uvjet javnog priopćavanja jer je u pogledu gostiju hotela riječ o prilično

velikom broju ljudi i novoj javnosti jer se hotelski gosti obično brzo izmjenjuju u sobama i prostoru za *fitness* (vidjeti presudu Suda, ECLI:EU:C:2006:764, t. 38., 39., 42. – SGAE; ECLI:EU:C:2012:141, t. 41., 42., 51. – Phonographic Performance Ireland).

Sljedećim prethodnim pitanjem sud koji upućuje zahtjev od Suda traži tumačenje članka 3. stavka 1. Direktive o informacijskom društvu. Razlog je taj što dvoji o pretpostavci „radnje priopćavanja” kad je korisnik zaštićenog djela stekao licenciju za pravo na kabelsko reemitiranje u skladu s nacionalnim pravom, a njegovo se postupanje usto sastoji samo od opskrbe prijammnicima:

Treba li članak 3. stavak 1. Direktive o informacijskom društvu tumačiti na način da mu se protivi nacionalni propis ili praksa kojom se opskrba materijalnim uređajem za priopćavanje, kao što su televizijski uređaji u sobama za goste ili prostoru hotela namijenjenom za *fitness*, smatra priopćavanjem javnosti ako se signal za prijenos dodatno šalje na te uređaje razdjelnikom za kabelsku televiziju u vlasništvu hotela, ali se to kabelsko reemitiranje odvija zakonito na temelju licencije koju je hotel stekao?

[*omissis*]

RADNI DOKUMENT